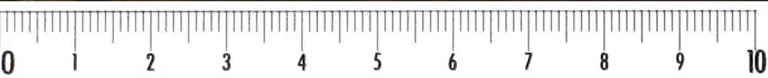
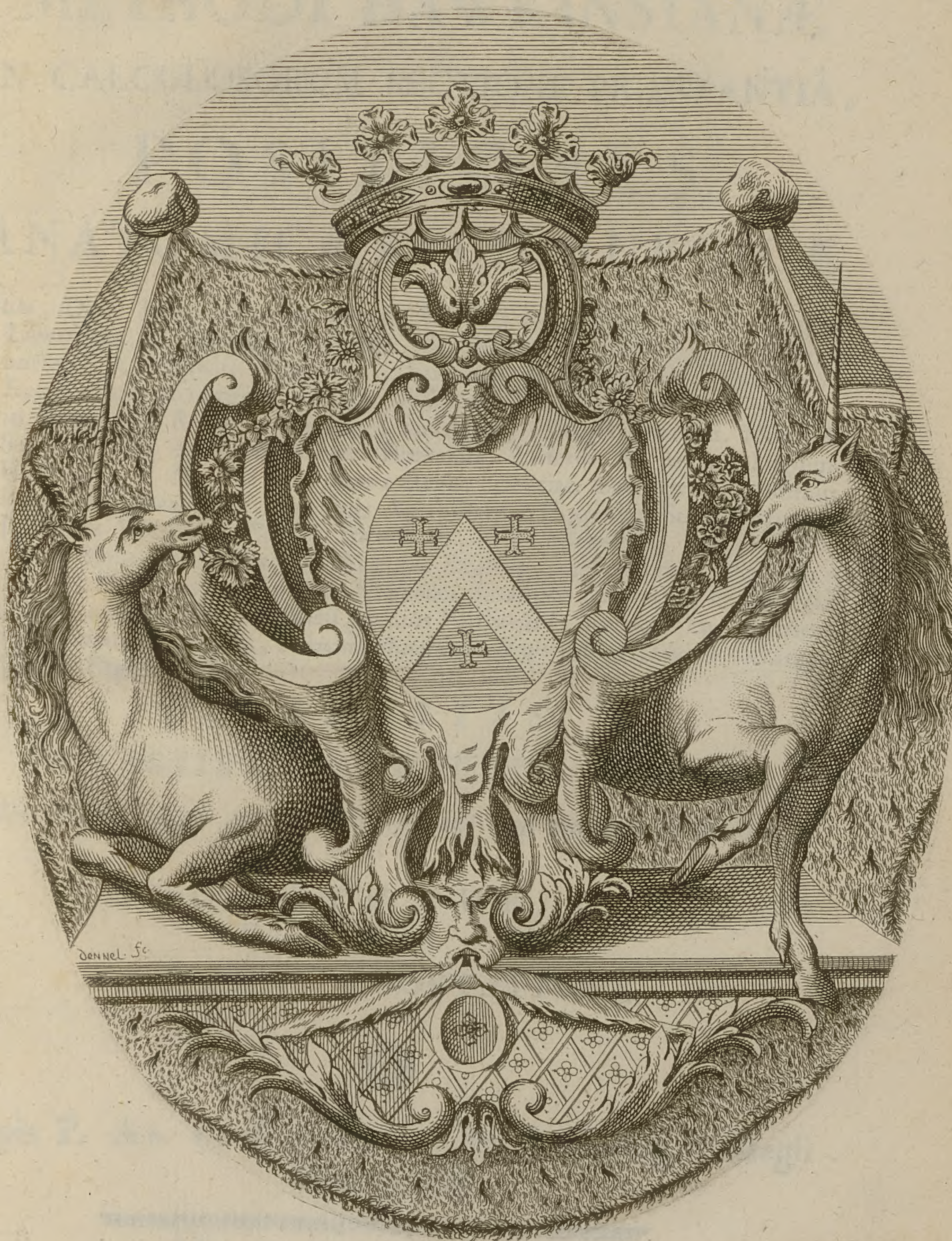
1769

Dennel. fc.

DE
METHODI HAWKINSIANÆ
IN CALCULOSORUM SECTIONE PRÆSTANTIÂ,
POSITIONES
ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ.

Quas, DEO JUVANTE, & præside M. ANTONIO LOUIS, Artium Liberalium & Chirurgiæ Magistro, Scholarum Professore Regio, Collegii antiquo & designato Præposito, Academiæ Regiæ Secretario perpetuo, Regio Librorum Censore, antiquo Nosocomii Charitatis Chirurgo Primario, in Exercitibus Regiis à Consiliis Chirurgicis, è Regiâ Scientiar. Monspel. Societate, & ex Acad. Scient. Humanior. Litterar. & Artium Lugdun. Rothomag. & Metensi, Societatis Regiæ Scientiar. Gottingensis, Instituti Bononiens. Academiæ Imperialis Apathistarum Florentinæ Socio extraneo, Botanices Florentinæ Collegâ Honorario, & in saluberrimâ Facultate Medicinæ Halæ-Magdeburgicâ Chirurgiæ Doctore, *tueri conabitur*, PETRUS FAGUER, *Cenomanus*, *Artium Liberalium Facultatis Parisiensis*, *& Chirurgiæ Cenomanensis Magister*, *Nosocomii generalis Parisiensis in domo dictâ* La Salpêtriere *nuper Chirurgus præcipuus*, *Primariæ stipatorum Regis gallicæ Cohortis Chirurgus-Major*, *Theseos Auctor.*

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS,

Die Sabbati primâ Julii à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam A. R. S. H. 1769.

PRO ACTU PUBLICO
ET
SOLEMNI COOPTATIONE.

Typis P. AL. LE PRIEUR, Regii Chirurg. Collegii Typographi.

M. DCC. LXIX.

CELSISSIMO AC POTENTISSIMO

DD. GABRIELI-LUDOVICO DE NEUFVILLE

DUCI DE VILLEROY,

PARI FRANCIÆ,

PRIMARIÆ STIPATORUM REGIS GALLICÆ COHORTIS

PRÆFECTO,

GUBERNATORI AC PRÆTORI GENERALI LUGDUNI,

TRACTUSQUE LUGDUNENSIS, FORENSIS, BELLOJOVIENSIS, &c. &c.

DE
METHODI HAWKINSIANÆ
IN CALCULOSORUM SECTIONE
PRÆSTANTIÂ,
POSITIONES
ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ.

SANGUINIS circulatione vivit homo, crescit, nutritur; provida hæc nullâque mechanicâ arte adæquanda liquidi vitalis in omnes partes dispensatio & propulsatio, decursu modò impetuosiori per vasa majora, modò tardiori per angustiores & implicatas minimorum vasorum vias, ex mechanicæ legibus perficitur; undè diversæ humorum alterationes eorumque necessariæ excretiones. Ipsâ vi vitæ perspirant promptissimè quæ aquea sunt. Motu cordis & arteriarum vitali & calore indè oriundo, sanguis, post diversa œconomiæ animalis expleta munia, residuus, ad putrescibilem acrimoniam perpetuò propiùs accedit, quæ quidem potu diluente demulcetur, novoque temperatur jacturas

reparante chylo quem præbent alimenta. Hic verò, licet blandus & homogeneus videatur, terreas, salinas, oleosas continet particulas ab alimentis suppeditatas, per vim circuli sanguinei conterentem ad alcalinam naturam vergentes, quarum crassiores per solos renes excerni queunt, & à quibus per urinam corpus expurgatur. A renibus per ureteres in vesicam defluit lotium, ibique ad tempus continetur. Sola vitæ humanæ mundities hanc lotii moram, tam immanes quandoque morbos parituram, desiderat; nam absque vesicâ numquam majores lapilli coalescerent, nec calculi vesicæ orirentur, atrociorum torminum causa. Sed ut ait perillustr. Baro van *Haller* (*a*) id incommodum natura neglexit ne socialis vitæ deliciæ perirent & homo hominem, ut invisum suâ sorde animal, fugeret. Quod etiam conceptis verbis dixerat Clar. Beudt, in eruditâ dissertatione Anatomico-Physiologicâ de fabricâ & usu viscerum uropoieticorum.

Vesica urinaria viscus est carneo-membranaceum, in pelvi situm, urinæ collectioni & expulsioni destinatum. Recentioribus Anatomicis laus fit de figuræ hujus-ce visceris accuratiori cognitione. Eorum antecessores vesicam pyriformem dicebant; videbatur in infimâ abdominis parte sita, instar lagenæ cujus fundus, superior esset pars & amplior; inferior verò in urethram desinens, angustum & coarctatum lagenæ collum.

Diversam omninò esse Vesicæ figuram patuerat jam ex Anatomicâ delineatione quam publici juris fecit Clar. Le Dran, ordinis nostri senior Magister, in eximio libro cui titulus: *Parallele des différentes méthodes de tirer la pierre hors de la Vessie*, *Paris* 1730. Fundum partem ampliorem, infimam & intestino recto incumbentem memoravit Clar. Weitbrecht in Actis Acad. scientiar Petropolitanæ (*b*); contrà verò, partem superiorem quæ inflata suprà pubem assurgit, acuminatam esse, atque Urethram non in axi majori parti superiori oppositâ nasci, sed antrorsùm, tanquam obturamentum in dolio. Hujus-ce investigationis antesignanus fuit illustriss. Morgagni, cui longè aliam Vesicæ figuram quam ex

(*a*) Physiolog. tom. VII, Lib. XXVI, sect. IV, §. XIII. *De Utilitate Vesicæ.*

(*b*) Vol. V, pag. 194.

Anatomicorum deſcriptionibus, ſpectare non ſine admiratione contigit. Nam ſi quæ erat pyri ſimilitudo, non inverſi quidem erat, ſed baſi innixi; ut inferior Veſicæ pars ferè mediâ, nedum ſuperiore, latior eſſet, ac inverſi potius, ut vulgò loquuntur, cordis quam pyri imaginem tota Veſica referret (a). Inflatas inſpexerat Veſicas illuſtr. Anatom. Antiſtes *Morgagni*; vacuas porrò perſcrutari operæ pretium erat. Hoc penſum ad artis incrementum abſolvit Clariſſimus *Camper*, Profeſſor Groningenſis, Academiæ Regiæ Chir. Pariſ. Socius, Demonſtrationum Anatomico-Pathologicarum Tomo ſecundo. Contracta & evacuatione mirum in modum imminuta Veſica cavum habet triangulare, cujus apex ſuperior pars, baſis autem tranſversè intrà pelvim inteſtino recto in viris inſidet. Fovea à parte poſticâ formatur & poſticus paries anteriori ità accedit ut nullum ſpatium interſit. (V. fig. à Clariſſimo Auctore mutuat.) Veſica guttatim urinam à renibus excipiens, extenditur ità ut fovea priùs intumeſcat, apex deindè attollatur, baſis verò ſitum relativum ſervet. Interior Veſicæ membrana ſenſu perexquiſito donatur, præſertim circà foramen anterius, effluxui urinæ in urethram deſtinatum. Humore mucoſo obducitur, eoque contrà lotii ſtagnantis acrimoniam defenditur. Dum à calculo vel aliâ causâ magis irritatur aut ſtimulatur Veſica, hujus muci fit major ſecretio; undè micturitiones frequentiores imò & doloriferæ cum irrito conatu, morbus atrociſſimus, qui teneſmus Veſicæ denominari poteſt.

Muci ſecretioni deſtinatæ nullæ ſunt glandulæ, vel ſaltem non apparent; ultimarum arteriolarum aperta oſtiola liquorem blandum, quo Veſicæ ſuperficies interior quaſi madore irroratur, excernere poſſunt.

Musculares fibræ inter ſe contextæ, aliæ aliis diverſimodè innexæ, latam muſcularem Veſicæ externam tunicam efficiunt; eo modo ordinatæ ſunt ac diſpoſitæ ut in expellendâ urinâ uniformiter ſe contrahendo, figura Veſicæ triangularis ſervetur.

Hac muſculari tunicâ ſummè irritabilis eſt Veſica, quæ proprietas Cl. Halleri experimentis confirmata, jam in vivis animalibus innotuerat, facto periculo à Clar. Drelincurtio (b):

(a) Morgagni Epiſtol. Anatom. I, §. 61.
(b) Experim. Anatom. ex vivorum ſectionibus petita. Canicidio II.

» in cane Vesica leviter forcipibus sauciata, undiquè sese » contraxit & omnem urinam exclusit; imò Vesica isthæc » adeò sese conglobavit in arctum, ut prostatarum ad quas » se receperat, vix æquaverit molem. »

Vesicæ propriâ musculari actione expellitur urina, hanc expulsionem nequidem juvantibus abdominis pressione & diaphragmatis contractione; cùm abolitâ, ob distensionem nimiam, Vesicæ contractili facultate, nullam opem ferant alienæ compressiones quæ ad expellendam urinam causæ coadjutrices falsò dicebantur. Immissâ tunc in Vesicam fistulâ, Artis Chirurgicæ beneficio ægri sublevantur.

De tunicarum numero non consentiunt Auctores; alii tres, quatuor alii Vesicæ adscribentes. Clar. Beudt. quinque tunicas demonstratione evidentissimâ in conspectum venire asserit. An vero rectè, res est expeditæ disquisitionis. Primam annumerat peritoneum Vesicæ partem superiorem tegens; hæc ipsi videtur Vesicam firmare & defendere ne compressione viscerum abdominalium aut expansione majori tunicæ muscularis hoc loco læderetur ubi minima datur resistentia. Alteram exponit valdè laxam, cellulosam, Vesicam undique circumcingentem, quâ omnibus partibus ambeuntibus laxè adhæret. Hæc cellulositas quodammodo involucrum Vesicæ, non verò genuina tunica, nisi impropriè dici potest.

In hâc cellulosâ telâ insigne vasorum rete tum arteriarum, tum imprimis venarum, inter se mirè intertextarum conspicitur, potissimùm in parte inferiori, quæ recto intestino & prostatæ vicinior est. Aberrantia instrumenta laxum hunc cellularem textum dilacerant, saccumque efficiunt qui Vesicæ cavum mentiendo, minùs peritos aliquandò in errorem ducit, ipsamque curationem infaustam reddit.

Musculosa sequitur Vesicæ tunica quam tertiam habet Cl. Beudt. Quartam, nerveam vocat. Inter utramque secunda cellulosa est Albini, per quam vasa equidem minora repunt, quæque, impulso flatu, eleganti spectaculo adsurgit. Hanc vasculosam à nerveâ distinguit Cl. Hallerus, qui inter nerveam & intimam, cellulosam tertiam adstruit. Intima porrò epidermidis dicitur propago, levissima, muco lubrica, quæ erosione secedit à nerveâ, ut exterior oris, faucium, ventriculi, intestinorum membrana, cui similis est, & perindè renascitura. Indurari usu uvæ ursi & indè sensus Vesicæ sopiri, creditur.

Seriem adeſſe fibrarum orbicularium, extremum colli ſeu cervicem Veſicæ ambientem & claudentem, ad urinæ effluxum impediendum, in viris cum inteſtini recti fibris cohærentem, vel faſciculis ortis ab oſſe pubis productam, quam ſphincterem vocant, nonnulli planè negant; cùm depreſſio fundi Veſicæ, elevatio orificii urethræ, proſtatæ proeminentia, fiſtulæ urinariæ contractio, longitudo & flexiones, ſatis ſuperque lotii moræ in Veſicâ provideant, illiuſque prohibeant involontarium exitum.

Vesica, parte anteriori, ſub angulo oſſium pubis immediatè & directè abit in canalem ſpongioſo-membranaceum, veſicæ continuum, urethra dictum, quæ ſingulari modo ſub dicto oſſium pubis angulo flectitur, nempè ut primò antrorsùm parùm deſcendat cum egreditur, mox inflectatur verſus inferiora, & arcuato ductu incurvetur, deindè ad latera lentè iterùm aſſurgat ubi corporibus cavernoſis penis, eo loco ubi conjunctione angulum efformant, proſtata occurrit, & inferiori parte in eorum ſulco cui firmiter adhæret, procedit: ſicque mediantibus corporibus cavernoſis & ligamento ſuſpenſorio oſſibus pubis annexo, firmatur & ſuſtentatur, tandem eorum ductui & inflectioni reſpondet directionique obtemperat, donec in fine per glandem penetret, ſicque ad ejus extremum anguſtâ fiſſurâ liberè hiet (*a*).

Urethræ amplitudo non ubiquè eadem obſervatur; ad initium enim ubi proſtatæ nectitur, plerumquè intùs maximè contracta deprehenditur, quod in Lithotomiâ quoque ipſo digito explorare & percipere poſſumus. Hic locus tamen in excretione valdè dilatatur, quod in inflatâ, aut liquore maximè extensâ Veſicâ, clarè patet. Deindè verò multò amplior fit ubi à proſtatâ verſus bulbum ipſius urethræ, ſola & libera procedit. Bulbus ſive protuberantia urethræ eſt pars ejus poſterior proximè ad proſtatam ſita, pollicem longa, bulbum quodammodo referens. Tunc ſenſim anguſtatur urethra; ubi ſub corporibus cavernoſis & angulo oſſium pubis pergit. Tum ferè cylindricè per totum ejus tractum exporrigitur, donec ad glandem parùm priùs iterùm dilatata, anguſtâ & oblongâ contractâ rimâ pateat.

Vesicæ oſtio undequaquè adhæret magna & unica glan-

(*a*) Cl. Beudt. Diſſert. de viſceribus Uropoieticis, Diſp. Anat. XIII Select. ab Haller collect. vol. III.

dula quæ proſtata dicitur. Implet arcum oſſium pubis ; in permultis, ſi non in omnibus, integram urethram amplexatur ; magnitudo ejus varia eſt ; ex Clar. Campero, duos tranſverſos digitos in universùm lata eſt, unum cum dimidio longa, & eam exhibet figuram quæ in tabulâ annexâ punctis deſignatur. Quâ parte urethram cingit proſtata, ferè digito tranſverſo ſub Veſicæ collo, terminantur, duobus orificiis ejaculatoriis, vaſa ſeminaria in eminentiam caput gallinaginis dictam.

Cuti in regione perinæi ſubdita ſunt tria muſculorum paria, erectores qui nati ab oſſibus iſchii, utrinquè in corpora cavernoſa deſinunt : acceleratores oriundi à ſphinctere ani, partem urethræ poſteriorem amplectuntur & conſtringunt, in corpora cavernoſa itidem deſinentes : tranſverſales qui ab oſſibus iſchii ducentes ortum, urethræ bulbo inſeruntur, ejuſque dilatationi inſerviunt. Et hæc ſufficiant circà partes quarum cognitio exponendæ doctrinæ de calculoſorum curatione competit.

Calculosos quam plurima, diverſa & varia infeſtant ſymptomata, alios morbos aliaſque cauſas mentientia ; ut ex illis difficillima quandoquè ſit calculi Veſicæ diagnoſis.

Primum ſignum eſt dolor in collo Veſicæ qui circà finem mictionis exaſperatur, & ad glandis extrèmum propagatur. Secundum, pruritus in pudendo qui ægros cogit illud ſæpè manibus contrectare, moleſtiam illam aufferre conantes. Tertium, pondus in perinæo cum dolore gravante, præſertim à calculo grandiori. Quartum, mingendi difficultas cum ſummo conatu, parturientium more, & urinæ guttatim effluentis ſtillicidio, cum micturitione frequenti. Quintum, fluxus urinæ ſuppreſſio inter mingendum, calculo ad Veſicæ orificium, in medio curſu, ſubitò cum urinâ delato, illud que obturante. Sextum, facilior nonnumquam exitus urinæ reſupinato corpore, ob longiorem in eo ſitu ab orificio Veſicæ calculi receſſum. Septimum, frequens virgæ erectio à Veſicæ phlogoſi quæ calculi præſentiâ inducitur. Octavum, frequens cum teneſmo deſidendi cupiditas, mingendi cupiditatis pediſequa, propter conſenſum ſphincteris ani & colli Veſicæ, quia nervos habent communes. Nonum, moleſta quævis exagitatio, equitatio, per ſalebroſa loca ambulatio ; quia tunc Veſicæ cervix à lapide commota valdè

contunditur. Decimum, quod ægri à nullo ut plurimùm remedio leventur sed è contrà pejus habeant. Undecimum, si lapillos excernere solitus æger nullos reddiderit posteàque urinæ difficultate urgeri incipiat. Duodecimum, desumitur ex inspectæ urinæ subsidentiâ, tenaci, glutinosâ, fundo matulæ adhærenti, quæ sæpissimè post urinæ effusionem, etiam vehementi concussione, excuti nequit: quod signum falsò tanquam Pathognomicum habet Cl. Riverius, dicens; præsens, calculi Vesicæ præsentiam indicare, quamvis absens ejusdem absentiam non significet. Materiæ etenim glutinosæ excretio à pravâ Vesicæ dispositione absque calculo frequens est, & effectùs certus contractæ præter naturam & quasi schirrosæ Vesicæ.

Certissimum & indubium diagnosis signum est exploratio quæ fit per catheteris in Vesicam, & digiti in anum, immissionem. Hanc longè certiorem autumat Riverius, quod non solum adesse calculum ostendat, sed etiam illius differentias quoad magnitudinem, figuram & numerum patefaciat. Reverà interdum onere calculorum sinuosa fit ad latera recti intestini Vesica, infra collum, ibique nidulantes, immissus catheter haud facilè nanciscitur: digitus tùm in podicem introductus, certior est, ex observatione Riolani, explorator (*a*). Tamen cùm mediatè tantùm digitus calculum tangat, facilè falli & fallere potest. Nulla est certior exploratio quam à cathetere, cujus sonus & strepitus, sive attritus ad calculum, auribus & manibus à Chirurgo non solùm, sed etiam ab adstantibus percipi manifestè potest. Curandum porrò ne fortè orto stridore vel strepitu decipiantur; quod ab aëre per fistulam concavam pollice non obturatam quandoque illusoriè contigit.

Levissimè & cautissimè procedendum, catheterem in Vesicam immittendo, blandiùsque in inquirendo calculo, ne dolores, organi valdè sensilis irritatione molestissimâ, excitentur, undè symptomata jam vix tolerabilia exasperarentur; quod frequenter accidit in exploratione Vesicæ à Rudioribus, jure sic appellatis quibusdam Pseudo-Chirurgis, etiam si à populo illis credulo qui & vult decipi & faciliùs decipitur, peritorum nomine salutentur.

Ægros ab aliâ causâ miserrimè excruciari annotavit Clar. Camperus; ob longius catheteris rostrum, susque deque

(*a*) Enchirid. Anatom. Lib. II, cap. XXX.

motum ; internam Veficæ membranam conterens, quia continuò fe circà illud Vefica contrahit : fi verò jam confstricta eft Vefica à frequentioribus micturitionibus, fi fchirrofa aut ulcerata, quanti parantur cruciatus, à longiori apice cannulæ inquifitoriæ !

Calculi exiftentis indicatio curativa à folâ extractione petenda. Præparato ægro, fi res & ut res poftulaverit, depleto, enematis ope, inteftino recto, calculofus fecundùm artis præcepta collocetur. Tum demiffo in Veficam cathetere fulcato, ad fectionem fe accingat Operator. Quæ ut rectè fiat in perinæo, incidenda priùs funt tegumenta, dividendus mufculus tranfverfalis, urethraque fecanda ufquè ad collum Veficæ, unà cum proftatâ cervicem colli cingente : fic facilis paratur educendo calculo via, plagâ fimplici, foliùs naturæ beneficio confolidandâ. Quomodò autem perfectiùs id peragetur nunc ftabiliendum.

Progressui Lithotomiæ admodùm nocuit illorum imprimis Operatorum falfa cautio, quâ, fecuritatis aliàs laudandæ confilio, catheteris ipfimet moderatores effe voluerunt, libenter manus finiftræ ad rem majoris momenti neceffariæ, auxilio caffi. Majori curvaturâ, canalis curvaturæ minùs congruenti, vulgo inftructus eft catheter, ut ejus fulcus eminens in perinæo diftinctè percipi queat, in eumque mucro fcalpelli, quem Lithotomum vocant, facilius adigi. Aft quis non videt hoc operandi modo, multò fuperiùs quam par eft, urethram fecari, undè non folum inutilis, fed nonnulla facilè vitanda procreat accidentia, minùs apta fuperior hæc canalis incifio ; ut jam à duodecim annis patet ex luculentiffimâ *Clariffimi Præfidis* differtatione de experimentis circà varias calculofos fecandi methodos (*a*). Miniftro confidebat Chefeldenus, confidunt in Angliâ artis proceres, & etiam in artis imperiti manu reponi poffet catheter in Hawkinfiani inftrumenti mox defcribendi ufu. Itaque dum minifter unâ manu fcrotum, & alterâ catheteris extremum Chirurgus fuftinet, cute primum fimul ac pinguedine fcalpello incisâ, ab angulo in quem accelerator & erector mufculi coëunt, ad ifchii tuberculum, in perinæi parte finiftrâ, lævæ manus indicem in vulnus immittit, fulcum catheteris versùs urethræ bulbum inquifiturus ; hocque mediante

(*a*) Mém. de l'Acad. Royale de Chirurg. Tom. III.

digito

digito urethram parvâ & ſufficienti plagâ incidit; mucroni ſcalpelli ſuccedit apex conductoris *gorgeret* dicti, eodem ſemper favente digito indice ſiniſtræ manûs; tum catheteris extremum ſuperius à miniſtro recipit operatoris ſiniſtra manus, per cujus ſulcum dexterâ manu in Veſicam adigit conductorem Hawkinſianum. Hujus margo dexter in aciem aſſurgit quâ proſtata & Veſicæ cervix apprimè dividuntur: inde amoto cathetere, mediante conductoris cavo, forcipes dentatæ introducuntur, ut iis apprehenſus calculus non citò citiùs, ut quidam præſcripſerunt, extrahatur, ſed lento gradu ut ſenſim via dilatetur, nullatenùſque partes contundantur ac divellantur. Si pudendæ arteriæ ramus acceleratorem & erectorem muſculos perreptans, vel qui ad urethram tendit, aut ille qui ad proſtatam fertur, in harum partium inciſione læſi ſint, fit hæmorrhagia, introducto in vulnus digito, compreſſione tutò & brevi ceſſura, ſi quidem ſpontè non ſiſtat. Hanc methodum cohibendi fluxûs ſanguinis immodici prædicavit vir Chirurgiæ peritiâ & Lithotomiæ ſucceſſibus inſignis, Lugduni, M. Pouteau, Acad. Reg. Chir. Socius.

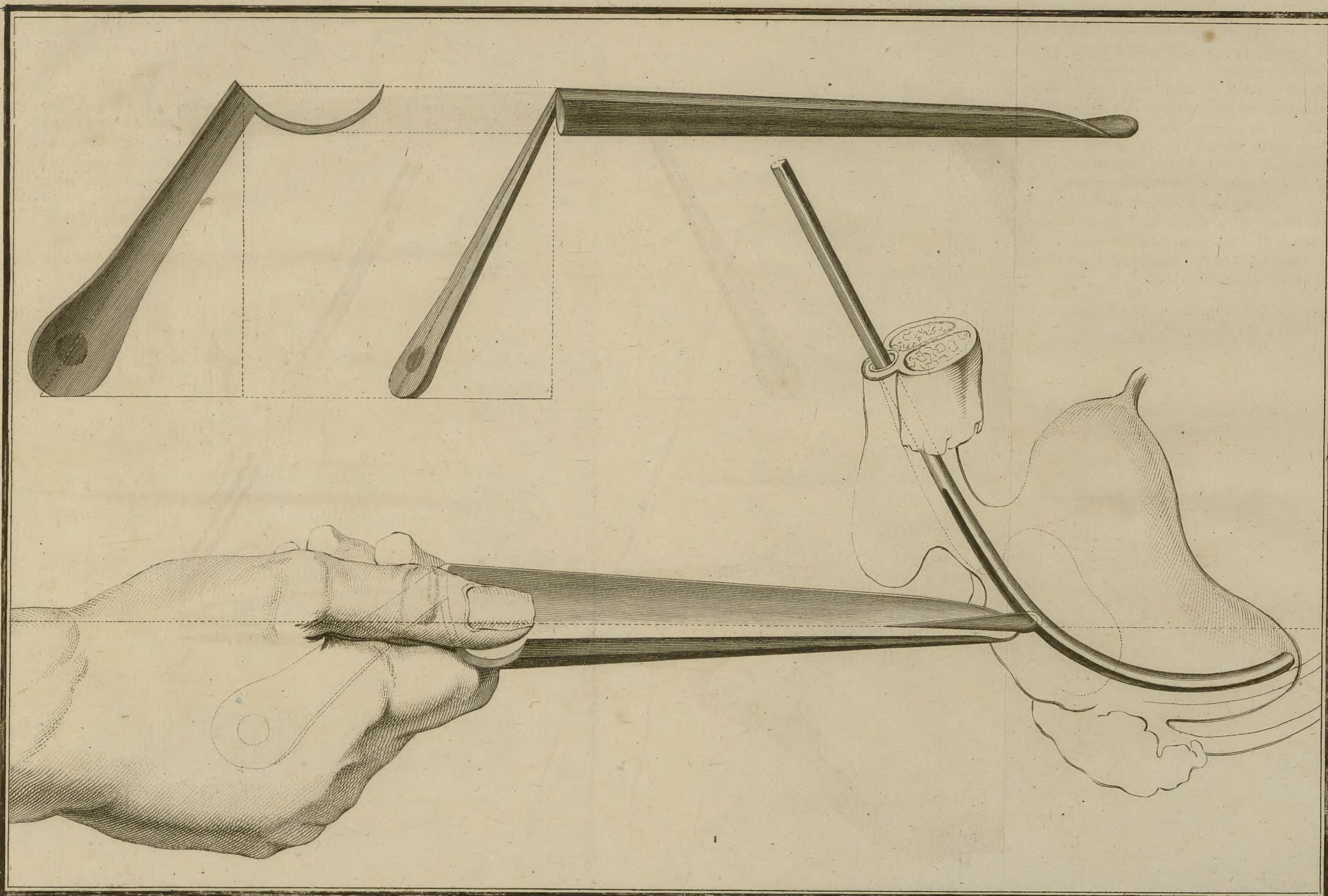
QUÆ operationi laterali, quocumque alio modo inſtituatur, favent rationes, iis à fortiori annuit in ſtabiliendâ methodo Hawkinſianâ gaudens Chirurgia. Expeditior enim eſt, minorique rerum apparatu celebratur, cùm conductor, margine ſecante, ſibi ipſi viam tutò paret, proſtatam Veſicæque collum dividendo, qui in aliâ quâlibet encheireſi, introducendus per catheteris ſulcum remaneret, ſectis iiſdem partibus à ſcalpello vulgari, ſeu lithotomo quocumque.

TUTIUS itemque res abſolvitur, ſi quidem pars conductoris convexa recto inteſtino & inferiori urethræ parti opponitur, undè nullus omninò lædendi inteſtini recti metus, nec orificii ejaculatorii; nulla ergo prolis in poſterùm ſuſcipiendæ deſperatio: vulneris curandi expedita quoque eſt ratio, quia in morem creſcentis lunæ formatum, inferiori trajectûs parti parcendo, non ſunt colliquiæ à præterfluenti urinâ madidæ, vulneris conſolidationi nocivæ.

NON minùs experientiæ quam rationi inſiſtit laudata methodus. A quindecim retrò annis, Celeber. Hawkinſius, Londini hâc Chirurgiâ fauſtiſſimo cum ſucceſſu calculoſis opitulatur. Eam primâ vice Pariſiis celebravit die 28 Octobris 1767,

Clariſſimus Actûs Præſes in ſtrenuo equitum vice-Tribuno, cui duos inſignes calculos feliciter extraxit, intrà breve temporis intervallum, conſolidato, naturæ beneficio, vulnere. Tres alios ab hâc die ſecuit calculoſos eâdem operandi ratione & proſperè admodùm. Teſtes habuit quamplurimos, inter quos honoris causâ nominandi, D. *Tronchin*, ſereniſſimi Aurelianenſium Ducis Proto-Medicus, D. *de la Breuilhe*, Delphini & Delphinæ, dum viverent, primarius Medicus; & inter expertiſſimos Artis Magiſtros DD. *Pibrac*, *Houſtet*, *de la Porte*, *Berdolin*, *Pean*, *Capdeville*, & D. *Dezoteux* legionis pedeſtris quæ Regis nomine inſignitur, Chirurgus-Major, tunc nuper ex angliâ redux, & Londini operationum Hawkinſianarum teſtis oculatus. Sapientiſſimi Magiſtri & Præſidis præceptis uſus, hanc bis adhibui Lithotomiæ inſtituendæ methodum, nec improſperè, præcipuis Cenomanenſibus Medicis & Chirurgis adſtantibus.

J. G. Ingram del.　　　　Duhamel Scul.